

Văn Bình giật mình đánh thót. Chàng hỏi bạn,

— Khi đón tôi ở phi trường, anh đã được ông Hoàng ra lệnh ở lại chưa?

— Rồi.

— Ông già gồm thật. Tôi cứ đinh ninh là do tôi khẩn khoản anh mới được ở lại.

Không đề ý đến lời phản nản của bạn, Lê Diệp hỏi qua vấn đề khác:

— Mấy giờ anh có mặt ở bệnh viện Trung ương?

— Khi cô Rôsită bắt đầu phiên gác đêm. Mấy giờ hả anh?

— 12 giờ.

— Vậy chúng mình hẹn nhau 12 giờ. Chà, 12 giờ, nửa đêm, giờ của hoa quỳnh nở, giờ của tình yêu thơ mộng.

— Bây giờ không phải là lúc tình yêu thơ mộng.

Văn Bình vẫn mơ màng:

— Rôsită, Rôsită, tên nàng thơ mộng quá! Nàng đẹp không anh Diệp?

— Tôi không biết.

— Anh đã gặp nàng rồi mà.

— Vâng, có gặp. Tuy vậy, gặp cũng như không. Khi ấy Rôsită từ bệnh viện về, tôi núp trong xe nhìn ra để nhận diện. Anh lạ gì tôi nữa? Tôi không có con mắt sành điệu như anh. Đối với tôi, người nao cũng như người nào. Người nào cũng có mắt mũi, miệng, bụng và ngực.

— Ồ, như vậy là khác rồi. Về mắt có

mắt lươn, mắt ốc nhồi, mắt xếch, mắt phượng, mắt dao cau, mắt tròn, mắt trắng già, mắt nhung huyền. Về mũi, thì mũi lõ, mũi tẹt, mũi cà chua, mũi nhòm mồm. Còn về miệng, bụng và ngực thì có thước tắc bản hơi. Chẳng hạn muốn được đàn ông lác mắt, phải có 90 phân vòng miệng, 90 phân vòng ngực, 60 phân vòng bụng. Tôi tin rằng người đẹp Rôsită phải có 95 phân vòng ngực, vòng miệng và 55 phân vòng bụng.

Lê Diệp nhăn mặt:

— Chịu thôi. Tôi chưa bao giờ đo miệng, đo ngực đàn bà cả, nên không biết thước tắc ngực và miệng của nàng. Vả lại, nàng có vòng ngực 3 phân hay 3 thước nữa, cũng không can dự đến tôi.

Văn Bình cười:

— Anh muốn nàng có bộ ngực vĩ đại như của bà Triệu ấy à...

Lê Diệp lắc đầu:

— Tôi đâu muốn thế.

— Ồ, nếu anh ghét đàn bà thì còn giữ ảnh Rôsită làm gì trong mình! Anh đưa hình nàng cho tôi chiêm ngưỡng một tí.

Lê Diệp ngạc nhiên:

— Sao anh biết tôi có ảnh của nàng?

— Anh mới đến Mani. Cả ông Hoàng và anh đều chưa biết mặt Rôsită. Ông Hoàng muốn nàng làm việc với tôi. Sở dĩ ông Hoàng dặn anh đậu xe ngoài cửa bệnh viện là để chụp ảnh nàng. Không lẽ anh chờ nàng ngoài đường để ngắm xem cặp giò cao mấy tắc, và nàng mặc đồ lót mau gì?

Lê Diệp đỏ mặt:

— Anh không đúng đắn một chút được sao! Đây, anh có Rô-sita đây. Tha hồ mà chiêm ngưỡng. Văn Bình tái mặt. Chàng có cảm giác như hoa diêm sơn phun lửa bên tai chàng.

Rô-sita đẹp một cách di thường. Bức ảnh chụp rất gần, chắc bằng ống kính 135 ly, nên chàng thấy rõ đôi mắt to, đen lầy, hàng mi dài rậm rạp, tổ cáo một nguồn sống róc rách không bao giờ cạn, cái miệng nũng nịu, cong cong, kêu gọi, và bộ ngực nhọn hoắt, đủ đòn. Một luồng điện 220 vôn chạy dọc xương sống Văn Bình. Chàng định ninh ở đất Phi năng râm mát hồng, không bao giờ có được những người đàn bà tuyệt đẹp, ngờ đâu chàng được gặp Luz, và sắp sửa gặp Rô-sita.

Chỉ nghĩ đến chuyện Rô-sita phục vụ dưới quyền, Văn Bình đã thấy mở cờ trong bụng. Chàng quên hết khó khăn, quên hết nguy hiểm đang rình rập. Tạm biệt Lê Diệp, chàng rit một hơi dài Salem và chiếu khói bằng một ly huyết kỳ vĩ đại.

Văn Bình lưỡng thững xuống đường. Chàng sợ nhớ đến thân thể nõn nà và cân đối của Luz. Mùi da thịt thơm thơm của nàng còn phảng phất đâu đây. Thú thật chàng không ngờ nàng là chúa trùm bí vô. Chàng nuốt nước bọt khi nghĩ đến cái hôn vô tiền khoáng hậu và bộ ngực độc nhất vô nhị của nàng.

Chàng bước vào phòng điện thoại. Luz đã để lại số giây nói cho chàng. Từ giờ đến nửa đêm, còn chân thời giờ, chàng định gọi cho nàng, và rủ nàng vào một căn phòng mát rượi.

Bỗng phía sau có ai chào bằng tiếng Anh quen thuộc, réo rắt như nốt nhạc dương cầm:

— Hello!

Văn Bình sửng sờ. Luz lẫn mình trong bộ dạ phục sa tanh trắng, kiêu tảo bạo nhất của Ba lê, ngắn cũn cõn trên đầu gối, ngực chỉ che bằng vài voan mỏng, bên dưới nàng không mặc gì hết. Loại áo lỏa thể này đang gây ra một cao trào phản đối và ủng hộ ở bên kia trời Tây.

Một chuỗi hạt lớn, lánh rú xuống giữa hai trái tuyết lê trắng treo và tròn trĩnh, thoát nhìn chàng biết là kim cương. Riêng sợi giây nam hạt soàn đeo ở cổ đã tới năm ngàn đô la. Chưa kể bóng tai và chiếc đồng hồ Omega cũng dát kim cương. Nghĩa là trên người, nàng đã đeo trên 15 ngàn đô la. Trên hai triệu bạc Việt nam... Song hai triệu bạc không làm đàn ông thèm muốn bằng miếng voan lưới biêng, và ống ọ, phất phơ trên bộ ngực thần diệu.

Thấy chàng lặng người Luz don dả:

— Anh còn tiếc sáu ngàn pêsô hẳn?

Văn Bình lắc đầu:

— Không, bây giờ hết tiếc rồi.

— Tại sao bây giờ mới hết tiếc?

— Vì sáu ngàn pêsô không mua nổi miếng voan trên ngực em.

— Anh đa tình ghê! Nếu anh muốn, em biếu anh đấy. Loại dạ phục đặc biệt này, nhiều người mặc lắm, rồi anh sẽ thấy. Ra bãi biển, anh sẽ gặp hàng chục người đàn bà đẹp mặc mônôkini nữa.

Đàn ông các anh kỳ cục thật ! Tại sao phụ nữ Phi châu hở ngực quanh năm không bị các anh chê cười, còn chúng em mặc đùng đẫn như thế này lại giât mình sưng sốt như bị điện giât ?

Văn Bình cười ròn tan. Thiếu phụ đưa tay cho chàng khoác. Chàng nói :

— Định gọi điện thoại cho em. May thay lại gặp em ở đây.

Nàng hích cùi tay vào ngực chàng :

— Rồi anh còn ngạc nhiên nhiều nữa.

Văn Bình không đáp. Hai người ra ngoài đường lộ. Buổi tối ở Mani, du khách tưởng như lạc vào động tiên, đầy ánh sáng nê-ông nhảy múa. Gió mát từ mặt biển phía trước quạt lại. Đại lộ Du-uy (1) nườm nượp xe cộ, khiến Văn Bình có ấn tượng đang ở Hạ uy di, với bãi cát dài trắng xóa, với chân trời trong vắt như cặp mắt cô gái trinh tiết, với đoàn du khách yêu đời, chứa chan tình ái, phóng xe thật nhanh trên con đường thẳng tắp và lênh láng ánh sáng.

Luz bám chặt vai chàng :

— Anh nghĩ gì thế ?

— Nghĩ đến em. Đến căn phòng đầy kỷ niệm trong khách sạn Thông Reo.

— May em quá. Em cứ định ninh anh còn giận em. Phải không, Đố Thanh của em ?

Luz nói tên Đố Thanh bằng giọng không dấu lơ lơ. Đố Thanh là tên giả của chàng trong thông hành. Văn Bình dừng lại, quàng tay ra sau lưng nàng, hôn thật lâu lên miệng :

(1) - Dewey Boulevard.

— Trời ơi, làm sao anh giận được em.

Văn Bình quên băng đang ở giữa đường, trên đại lộ nhiều xe nhất của thành phố. Hai người hôn nhau mê man, không nghe tiếng kèn xe hét inh ỏi và tiếng thắng kêu két. Và suýt nữa cả hai bị một chiếc cam-nhông đồ sộ cán chết.

Chàng kéo Luz chạy lên hè. Chàng không nghe tiếng chửi rủa chàng thường gặp tại các thủ đô Áchâu. Ở đây, mọi người cư xử với nhau trong tình nhân nhượng, và có thiện cảm đặc biệt đối với yêu đương. Phi luật tân là dân tộc của tình yêu. Ôm nhau hôn trên ghế đá công viên, trong phòng giấ, ngoài đại lộ là chuyện rất thường. Văn Bình hủ hờn, liên tưởng đến Sài-gòn. Nếu chàng du nhập lối tử tình này vào hòn ngọc Viễn đông chỉ một giờ sau là vào bót cảnh sát, ăn cơm hầm, uống nước lạnh về tội xâm phạm thuần phong mỹ tục. Nghĩ đến đó, chàng phá lên cười.

Nép trong ngực chàng, Luz hỏi :

— Anh cười em phải không ?

— Không. Anh cười hai đứa mình. Chỉ một tí tí nữa đã nằm dưới bánh xe rồi.

Văn Bình tản bộ với Luz trên bãi biển lộng gió. Vào giờ này, phần lớn dân chúng trong thành phố đã tủa xuống bãi cát để hứng gió mát. Vàng trắng thượng tuần vừa nhô lên khỏi mặt biển, óng ánh nhiều vệt dài như dát bạc trên nước. Bỗng nàng hỏi, giọng buồn buồn :

— Bao giờ anh về ?

— Tuần tới.

— Khờ quá, em yêu anh rồi, anh biết không ? Anh cứ tin lời em đi, em không nói dối đâu. Trong đời, em nói dối cả ngàn lần, song lần này, Thượng đế chứng giám là em nói thật. Chắc lão quản lý khách sạn đã giới thiệu tiêu sử đời tẻ ủa em cho anh nghe. Kề ra, bản không sai sự thật là bao. Em, em không cải chính. Em là người đàn bà cần yêu, thêm yêu cho lòng khỏi cô độc. Em yêu anh tha thiết, tuy chưa biết anh là ai. Yêu anh tuy biết rằng sắp phải xa anh.

— Anh hiểu lòng em lắm. Bọn mình là kẻ giang hồ, suốt đời ăn gian, nói dối, nhưng đến khi thành thật thì thành thật vô cùng. Đùng, lão quản lý đã nói xấu em. Song anh không tin. Anh cho là bên trong còn có nhiều điều bí mật. Anh hy vọng em cho anh biết điều bí mật ấy.

— Em không thể nói được. Vả lại, sớm muộn anh cũng biết. Gặp nhau, chúng mình yêu nhau, như vậy đủ rồi, phải không anh ?

Văn Bình xiết chặt bàn tay mũm mĩm của nàng. Rồi chàng hỏi :

— Em ở khách sạn Senbon à ?

— Không. Em có phòng thường trực ở Khách sạn Manila (1). Em vào Senbon để sửa lại mái tóc (2) vì biết anh ở Baghió về.

— Chuyến phi cơ của anh là chuyến sau cùng. Em về Mani bằng phi cơ riêng ư ?

(1) Manila Hotel, khách sạn thượng lưu nhất Mani (2) Trong lữ quán Senbon, có tiệm sửa sắc đẹp Michael's (Mai ken sê) nổi tiếng.

— Vâng.

— Em giàu quá.

— Đừng lờm em nữa.

— À, sao em biết anh rời Baghió ?

— Em gọi giầy nói cho lão quản lý.

Văn Bình giật mình. Cũng như Nguyễn Hương, Luz điều tra về chàng bằng cách tiếp xúc với quản lý khách sạn Thông Reo. Đàn bà không kém về tài điều tra như chàng vẫn có thành kiến. Trái lại, họ còn nhanh nhẹn và tinh tế hơn đàn ông.

Hai người đi sát bên nhau. Xa xa vọng lại tiếng sóng biển thì thào. Dưới lùm cây, một đôi trai gái đang yêu nhau trên cái khăn tắm màu trắng. Văn Bình thấy rõ làn da trắng nõn của cô gái. Chàng bước qua, họ ôm chặt lấy nhau cười khúc khích.

Văn Bình buột miệng :

— Ở đây tự do quá em nhỉ ?

Luz đáp :

— Vâng, như vậy là thường. Em là môn đệ của chủ nghĩa thiên nhiên. Em thích tình yêu thiên nhiên hơn là tình yêu hình thức. Hồi ở châu Âu, em chuyên sống trong các trại khóa thân (1).

Đột ngột, nàng nhìn thẳng vào mắt chàng :

— Em chưa biết anh ở đâu, và làm nghề gì cả.

— Anh ấy à ? Anh là nhà buôn.

— Anh nói dối còn vụng lắm. Bộ mã đẹp trai, và thân hình rắn chắc của anh chứng tỏ anh không phải là thương gia.

1) - Những trại và câu lạc bộ nam nữ khóa thân này mọc ra rất nhiều ở Âu châu, nhất là ở Pháp và Đức. Hiện ở Việt nam chưa có.

— Theo em, nhà buôn phải xấu trai và gầy ốm ư?

— Em không nói thế. Nhìn con mắt, cái miệng của anh, em linh tính ngay một nghề nghiệp lạ lùng. Còn thân hình anh là thân hình một người giỏi võ. Nhưng thôi, đi sâu vào đời tư của nhau làm gì. Em biết là anh không thích những cô bạn gái tò mò.

Văn Bình chột dạ. Luz không phải là một thiếu phụ tầm thường. Nàng phá lên cười:

— Biết đâu vào giờ này, vợ anh đang đợi anh ở thương khầu Sài Gòn?

— Anh chưa có vợ.

— Anh nói là chưa vợ, khác nào em chưa có chồng vậy. Phải không anh?

Văn Bình cũng cười, hàm răng đều trắng lấp lánh dưới ánh trăng. Chàng dựa vào ngực nàng:

— Còn em? Em làm nghề gì? Em ở đâu? Em đã có chồng chưa?

— Em làm nghề gì, ở Baghiô anh đã biết. Đứng ra em là ca sĩ. Không nổi tiếng, song cũng được nhiều người đàn ông say như điên đảo. Còn chồng em? Em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lấy chồng, mặc dầu trong đời em đã ở chung với nhiều bạn trai. Tuy nhiên, em thú thật là chưa có người bạn trai nào như anh.

— Anh dữ lắm.

— Phụ nữ bất hảo như em thường yêu đàn ông dữ tính.

— Anh lại có tính xấu là chóng quên đàn bà.

— Ô, em cũng chẳng nhớ ai lâu. Đời em, nay còn, mai mất, thì nhớ dài làm gì cho mệt.

Nói xong, biết lỡ lời, nàng im bật. Nàng vẩy tắc xi, và trèo lên trước. Chiếc xe Hoa kỳ rộng rãi chạy như mũi tên về đại khách sạn Manila. Đọc đường, hai người không nói với nhau một lời. Tâm trí Luz dường như để đầu đầu. Khi tài xế đậu lại, Văn Bình thoáng gặp nét buồn trên mặt người bạn gái. Chàng biết nàng có điều giấu chàng, Luz ôm chàng hôn lên má:

— Em bận chút việc. Đêm nay, em đợi anh trên phòng.

Nàng dúm vào tay chàng một cái chìa khóa. Chàng để nghì:

— Để anh đưa em lên.

Nàng chối bai bãi:

— Thôi.

— Người ta đang chờ em phải không?

Luz biến sắc. Rồi thở dài:

— Vâng, người ta đang chờ. Anh không lên được đâu.

Chột nhớ ra, nàng mở ví:

— Suýt nữa, em quên. Tiền hồi trưa của anh đây. Anh cầm lấy mà chi dùng.

Văn Bình cầm tập giấy bạc:

— Anh xin lại một nữa. Còn bao nhiêu, anh biểu em.

Luz cười xòa:

— Anh làm rồi. Em không cần tiền.

— Không cần, sao em lấy tiền của anh trong khách sạn?

— Ô, em thử lòng anh đấy thôi.

Nhìn nàng thoãn thoắt đi vào khách sạn, Văn Bình không ngăn được tiếng thở dài. Chàng vừa bắt gặp nơi mắt nàng một cái nhìn kỳ dị. Chàng có linh tính sẽ mất nàng. Và chàng sẽ bị xô xuống vực thẳm đen ngòm. Song chàng vẫn yêu nàng, yêu si mê, yêu cuồng loạn. Mới quen nàng, chàng đã có cảm tưởng thân nàng từ lâu.

Người tài xế hỏi chàng bằng tiếng Anh bập bẹ :

— Thưa ông, đi đâu ?

Văn Bình buột miệng :

— Bệnh viện Trung ương.

Còn một giờ nữa mới đến phiên trực của Rôsitã. Lẽ ra, chàng phải về khách sạn Bay View vì Lê Diệp đang đợi. Không hiểu sao, chàng lại muốn tới bệnh viện.

Xe chạy đến đường Santa Monica, phía sau nhà thương, Văn Bình sực nghĩ ra sự cầu thả của chàng. Nếu đổi phương theo chàng từ tối đến giờ, họ sẽ phăng ra mục đích của chàng một cách dễ ợt. Theo nguyên tắc sơ đẳng của nghề nghiệp, chàng phải thay đổi hai, ba xe tắc xi trên đường, từ khách sạn Manila đến bệnh viện. Sắc đẹp và sự quyến rũ của Luz, cộng thêm lòng khao khát muốn gặp Rôsitã đã làm Văn Bình quên hẳn nguyên tắc an ninh tối thiểu.

Đầu sao cũng lỡ rồi, chàng không thể gọi tắc xi khác được nữa. Tới đường Dakota, chàng ra hiệu cho tài xế thắng lại, trả tiền, đoạn bách bộ

đi ngược đường Herran đến bên hông bệnh viện.

Tuy đêm đã khuya, bệnh viện trung ương còn sáng đèn. Phía trước là đại lộ Táp (1) bát ngát. Đã học thuộc bản đồ bệnh viện trước khi tới, Văn Bình nhìn quanh quất trong một giây đồng hồ, rồi nhanh như chim cắt, nhảy thót qua hàng rào vào trong sân.

Theo kế hoạch, chàng sẽ nhờ Rôsitã dẫn vào phòng Cáclốt. Trừ y sĩ trách và Rôsitã, chưa ai biết Cáclốt đã chết. Sân bệnh viện um tùm cây cối, ánh sáng bên trong không chiếu xuyên qua những rặng lá đen sì. Khu ngoại thương mà hành khách chuyển phi cơ lâm nạn nằm điều trị, ở bên phải. Văn Bình núp trong ngách tường bị bóng tối che khuất. Chàng phóng mắt nhìn từ phía : vạn vật chìm trong yên lặng hoàn toàn. Thỉnh thoảng, một cơn gió từ biển thổi vào, làm lá cây trong khu vườn rộng mênh mông reo lên sáo sạc.

Đồng hồ dạ quang ở cổ tay Văn Bình chỉ đúng 11 g 55'. Đứng lâu một chỗ, chàng thấy thêm thuốc lá. Định hút Salem, chàng lại thôi. Một tiếng động khả nghi vừa lọt vào nhĩ tai rất thính của chàng.

Chàng nghe tiếng chân người. Rồi một bóng đen lom khom chạy qua, cách chàng chừng mười thước. Bóng này khó thể là đàn bà, vì dáng dấp to lớn. Bóng đen đứng lại ở đầu hành lang.

Liền khi ấy, tiếng động cơ xe hơi nổ nhẹ ngoài đường Herran. Chắc đồng bọn của bóng đen

(1) Taft Boulevard.

đang lái xe ra chỗ khác. Văn Bình đợi trong 2 phút, bóng đen vẫn không nhúc nhích. Sự kiện này chứng tỏ bóng đen đang chờ một người, hoặc một việc sắp xảy ra.

Đèn điện trong hành lang khu ngoại thương vừa được bật lên sáng quắc. Văn Bình biết là Rôsitá nhận phiên gác. Nàng vào bằng cổng chính nên chàng không thấy.

Bóng đen lúi húi bên cánh cửa. Không cần lại gần, Văn Bình đã biết hẳn đang mở khóa bằng chùm chìa khóa giả. Cánh cửa không được bôi mỡ, kêu kèn kẹt, nghe ghê rợn. Bóng đen lọt biển vào trong.

Một phút sau, Văn Bình vào theo. Chàng thoáng thấy một cánh cửa khép hờ. Chàng chạy lại. Hành lang bệnh viện vắng tanh và sâu hun hút. Ánh điện không có chao chiếu xuống một màu vàng rơm ảm đạm. Mùi thuốc sát trùng xông mạnh vào mũi, khiến Văn Bình lợm giọng.

Chàng áp tai vào cánh cửa hé.

Bên trong vắng ra tiếng kêu ừ ừ. Tiếng kêu của người đàn bà bị chẹn cổ.

Thiếu phụ này là điều dưỡng viên xinh đẹp Rôsitá.

IV

Tám ảnh giết người

—o—o—o—

Như cái máy, Pôlin cúi nhìn đồng hồ tay. Từ nãy đến giờ, nàng đã coi giờ hàng chục lần một cách sốt ruột. Và mỗi lần nhìn đồng hồ, nàng lại nhớ tới những kỷ niệm dăm ăm giữa nàng và Vito. Cái đồng hồ trang sức nam 6 viên kim cương xinh xắn và đắt tiền này, chàng đã mua tặng nàng trong buổi hẹn hò ăn ai đầu tiên ở Hồng Kông. Cỗ tay tròn trịa của nàng đeo đồng hồ vàng Omega ba trăm mỹ kim làm bật nổi làn da trắng muốt.

Nàng thở dài, tiến lại cửa sổ, phóng tầm mắt hẳn khoả xuống đường. Phòng nàng ở tầng thứ sáu lầu quán Bay View, đối diện vịnh Mani bát ngát, chan hòa màu xanh nước biển và màu vàng thắm của nắng chiều sắp tắt. Từ đại lộ rộng rãi bên dưới, vọng lên tiếng xe cộ náo nhiệt của một chiều cuối tuần nóng bức mà toàn thể trai thanh gái lịch đổ xô ra bãi biển hồng mát với bộ quần áo mỏng dính, dây khêu gợi.